

Údolí kamarádů

Johohoho, tohle je město prokletý,
říkal táta než v tom městě zhebnul.
Johohoho, koukej zvednout kosti svý,
a zkus najít údolí kamarádů.

To mi bylo 16 let, metr nad zemí,
přestal jsem ho oplakávat, spravil kánoji,
a vydal se proti proudu té Mže.

Jenže tok měl silný proud, já byl příliš sláb,
navíc jsem se nenaučil lžičkou veslovat,
tak jsem skončil na předměstí Plzně.

Johohohoo táta bludnej kořen vzal,
zakopal ho a já nevím kam.
Johohoho a tak hledám ho dál,
bude nejspíš v údolí kamarádů.

V hospodě mi nalili námořnickej rum,
vzpoměl jsem si na zásadu věřit sousedům,
jak mi radil starej dobrej táta.

Jenže šelma hostinskkej, zatím co jsem spal,
okradl mě do krejcárku i boty mi vzal,
ukradl mi moje boty toulavý.
Johoho ho vandrování to je kříž,
když tě každej kámen v patě tlačí.

Johoho ho proč je můj start vždycky blíž,
než-li cíle ve údolí kamarádů.
A jež to byl velkéj žár, z očí jsem si sňal,
klapky a v tom uvidím, co jsem nevnímal,
ženy to je to údolí kamarádů.

Třeba tahle blondýna, velká jako stoh,
kdybch nebyl vandrákem, oslovit ji moh,
a na mezi upíchnul si syna.